

MED HÅP TIL ALLE FOLK

MOTIVERE OG UTRUSTE FOR MISJON

DM
transforming lives
and communities

NR 3 - 2016

14

THE LOGBOOK FRA
LOGOS HOPE

16

TS 2016
Tilbakeblikk

20

TRANSIT
CHALLENGE

Håp til Moldovas jenter

Et år i Europas fattigste land med familien Sveen Horn

OPERASJON MOBILISERING NORGE

Tangen 11, 4608 Kristiansand
Telefon : 38 09 97 65
E - post: info.no@om.org

OM-Norge på internett: www.no.om.org
Bankgiro: 3000 14 81009
Medlem i OM: kr. 200,-/år
(par/familie kr. 300/student kr. 150,-)

Landsledere: Kari Anne og Willy André Meberg
Grunnlegger: George Verwer
Internasjonal leder: Lawrence Tong

Styret i OM Norge

Styreleder: Astrid Færden Gaare

Styremedlemmer: Ingar Bø, Steinar Kile,
Per Arild Weiby og Anne Berit Tangen

Med HÅP til alle folk

Trykk: Synkron Media
Redaktør: Huimin Kim og Kari Anne Meberg
Layout: Huimin Kim
Oversettelse/korrektur: Anne Marit Viljoen
og Anne-Berit Gomo Aanestad

Følg oss på

#omnorge

8	Med Moldova i hjertet ble valget klart Et år i Europas fattigste land med familien Sveen Horn	Jeg pålegger deg : Forkynn ordet Dave Mckissick	20
16	THE LOGBOOK fra LOGOS HOPE Libreville, Gabon 5-9 August 2016	En utfordring for livet Transit Challenge - Marie Berglihn Bøe	22
18	Gud levende og virkelig i livet mitt TeenStreet 2016 Tilbakeblikk - Sander Høyland	Vår visjon OM Norge	26

"Love Moldovas" vandreteam på vei gjennom det vakre landskapet. Teamet vandrer fra landsby til landsby, og arrangerer barneprogram, besøker eldre og fattige, og snakker med folk de treffer underveis.

© Copyright OM

'Tro'

Et av prinsippene som Guds rike styres av er tro. Hver gang Jesus hjalp en person henviste han til troen hos personen. Enten sa han: «Det skal skje etter din tro» eller «Hvis du bare kan tro. Ingenting er umulig for den som tror.» Et av de viktigste elementene for å ta imot det Gud har gjort tilgjengelig for oss gjennom Jesus; er tro.

Et av mine favorittbibelvers finner vi i Markus 11:22. «Ha tro til Gud! Sannelig, jeg sier dere: Om noen sier til dette fjellet: 'Løft deg og kast deg i havet!' og han ikke tviler i sitt hjerte, men tror at det han sier, vil skje, da skal det også gå slik. Derfor sier jeg dere: Alt dere ber om i bønnene deres – tro at dere har fått det, og dere skal få det.» Dette er hvordan Jesus lærer oss å ta imot hans velsignelser i tro. Troen taler. Det er ganske annerledes enn hvordan mange ber. Men dette er måten som Jesus lærte sine disipler å be med tro i sine bønner.

Men hva er tro? Vi finner et helt kapittel i brevet til Hebreerne som beskriver hva tro er. «Tro er full visshet om det en håper, overbevisning om ting en ikke ser.» Heb. 11:1. Tro tar først imot Guds løfter, takker og deretter ser bønnesvaret. Kvinnen med blødninger i Markus 5:25 hadde hørt mange historier om Jesus som helbredet mennesker. Hun sa til seg selv at hvis han kan hjelpe andre, kan han også hjelpe meg. Det var mange mennesker som presset seg innpå Jesus denne dagen. Men det var bare hun som fikk det til å gå kraft ut fra ham. Hun brukte Guds rikes prinsipp. Hvis vi fyller våre tanker med hva Gud er mektig til å gjøre, øker vår tro. Den eneste måten vi kan fylle oss selv med mer tro, er gjennom Bibelen. Troen kommer av å høre Guds Ord, Rom. 10:17. Derfor er det viktigste vi kan gjøre å fylle oss med Guds Ord i hverdagen, slik at vi kan ha tro til Gud når prøvelser kommer.

Jeg vet ikke hva du tror Gud for akkurat nå. Kanskje det er økonomi, helse eller familie. Jesus kaller oss til å ta modige steg i tro, før svaret kommer. Jesus takket for bønnesvaret før han sa det: «Far jeg takker deg fordi du har hørt meg.» Joh. 11:41. Hvor vanskelig det er for oss å takke for bønnesvaret etter at vi har bedt i tro, basert på Guds Ord. Troens prinsipp er hva Jesus bygde sin tjeneste på. Hvor mye mer bør ikke vi det? Da Jesus var på besøk i sin egen hjemby, Nasaret, kunne han ikke gjøre mange mirakler der. Hvorfor? På grunn av mangel på tro.

En av de merkelige hendelsene i Bibelen er historien om den kanaaneiske kvinnen med en syk datter i Matt. 15:22. En kan lure på hvorfor Jesus først avviser henne fordi hun ikke er jøde. Jeg tror Jesus ønsket å vise oss noe viktig gjennom denne hendelsen. Vi ser at troen til kvinnen spiller en viktig rolle. Vi ser at hennes tro var innstilt som aktiv mottager. Hun følger etter Jesus og gir seg ikke.

Disiplene lurte på om de skulle sende henne vekk. De må ha syntes det var veldig pinlig, med en kvinne som fulgte etter og ropte etter dem. Men Jesus sa etter et viktig prinsipp for å ta imot i tro. Hun gav ikke opp. Jesus vendte seg mot henne og sa: «Kvinne din tro er stor!»

Hva er det som har overvunnet verden: VÅR TRO! Med troen kan vi overkomme enhver hindring i livene våre. «For alt som er født av Gud, seirer over verden. Og det som har seiret over verden, er vår tro.» 1. Joh. 5:4

KARI ANNE MEBERG

Landsleder OM Norge

Ei av jentene som deltar på barneleiren får forbønn av leirlederen. De 102 jentene på sommerleiren kom fra OM Moldovas dagsentre. De er blant de fattigste og mest neglisjerte barna i landet, og derved mest utsatt for trafficking og utnyttelse.

© Copyright OM

"Hvor herlig det er når noen kommer med gode nyheter!"

ROMERNE 10:15

"Love Moldovas" vandreteam snakker med moldovske bønder de har truffet langs veien, opptatt med å gjete landsbyens kuer. Teamet vandrer fra landsby til landsby, og arrangerer barneprogram, besøker eldre og fattige, og snakker med folk de treffer underveis.

© Copyright OM

'Med Moldova i hjertet ble valget klart'

- et år i Europas fattigste land med familien Sveen Horn

8 **M**amma Berit skriver: Jeg tror jeg har sagt på ganske tydelig rumensk, hovedspråket i Moldova: «Vi har spist i kirken», men den gamle dama utbryter noe med høy stemme, veiver med armene og fyker inn i geitefjøsset. Jeg stikker hodet inn og ser henne bøyd mot geita, som hun melker for hånd med rutinerne bevegelser.

Så står vi der, en norsk familie på fem, ganske forvirret under stjernehimmelen en sen sommerkveld på landsbygda i Moldova. Slitne etter en lang dag med reise og planlegging av barneleiren vi skal ha dagen etter.

Vi vil helst bare få sove, mens vi ser den gamle kvinnen løpe mellom husene med brød, ost, pølse og geitemelk.

«Hvorfor sa du at vi ikke hadde spist?» spør Tom Erik forundret.

Vi har vært nesten ett år i Moldova, og skjønner at vi fortsatt har mye å lære, blant annet om moldovernes utrolige gjestfrihet.

En gammel avis – Gud taler

Sommeren 2013 skulle planlegges, og som vanlig vurderte vi opp og ned og i mente hva som var bra og dårlig med de utallige norske, kristne sommerstevnene. Plutselig ble spørsmålet så absurd og tanken kom: Nei! Nå gjør vi noe helt annet! Etter et raskt søk på nettet fant Berit OMs nettside, som skulle vise seg å være full av muligheter over hele verden. Vi kjente jo litt til OM fra før, og syntes det var fantastisk godt tilrettelagt og lett tilgjengelig. Vi hadde bedt, vi hadde gitt, og nå var det på tide å gå!

Moldova ble raskt et naturlig valg. Vi hadde lenge hatt et forhold til landet gjennom givertjeneste og fadderfamilie, og vi ønsket oss langt bort fra Norges velstand. Men vi syntes det var skummelt. Det var nytt og ukjent, og usikkerheten meldte seg stadig. Hvordan ville det bli for barna å se all fattigdommen der? Hadde vi noe å bidra med i det hele tatt? Hva var det vi gikk til? Men Gud ga oss bekreftelser på flere ulike måter. En dag fant Berit, mens hun ryddet innerst i lagringsboden, nederst i en gammel eske, en minst ti år gammel avis med store bokstaver på forsiden. Der sto det: «Moldova – Europas fattigste land». Javel da, Gud, tenkte vi. To uker på team i Moldova ble en sterk, givende, morsom og slitsom opplevelse. Det måtte komme noe mer.

Et korthus og en globus – Gud taler igjen

Etter den første reisen til Moldova skjønte vi enda mer at vi skulle et eller annet. Vi ville ut i verden, men hvor? Vi ønsket ikke å reise til Moldova igjen bare fordi det kjentes litt trygt og kjent. Vi sa til Gud: Hvor som helst! Og vi ønsket å mene det. Vi ba, lyttet og ventet, men var like usikre. En dag fikk Berit en melding fra Tom Erik som var ute og reiste: «Jeg har hatt en drøm!» I drømmen hadde han sett seg selv i et rom der han prøvde å reparere et korthus som var delvis rast sammen. Jesus kom inn i rommet og tok han med inn i et annet rom, der det sto en stor globus.

Han pekte på globusen. «Ja, men hvor?» spurte Tom Erik. «Dere kan velge,» var Jesu svar. Det var et overraskende svar for oss begge to. Jesus gav oss friheten til å kjenne etter hva vi ønsket. Da tok det ikke lang tid før vi fant ut hvilket land som allerede lå i hjertet hos oss begge to: Moldova.

Noen ganger er det kanskje ikke så komplisert som vi tror? Et ønske om å gå ut i verden kan sjelden bli feil, hvor vi enn velger å gå!

Avhengig av Gud

Vi hadde sett for oss landsbygda i Moldova. Nå sitter vi her i leiligheten vår i hovedstaden Chisinau. Det er en fin leilighet etter moldovsk standard, og flere luksusbiler står parkert utenfor, sammen med en rusten Lada. Rett rundt hjørnet får vi kjøpt kaffe latte og billig is – kjære goder i en fremmed hverdag. Tre store bunker med skolebøker er plassert utover gulvet, for planlegging til neste skoleuke. Vi har hjemmeskole. Jeg har bare tre elever, og jeg har aldri jobbet så hardt i hele mitt liv. Vi prøver så godt vi kan å lære språket, men det er vanskelig. Tom Erik stiller trofast opp på kontoret og gjør de jobbene han blir tildelt, men han vil gjøre så mye mer! Det var jo derfor vi kom! Barna savner familie, venner og skole, og friminuttene og gymtimene er noe av det kjedeligste. Hva gjør vi her? Hvorfor er det så vanskelig å få venner? Livet føles kaotisk og til tider meningsløst, og stadig ber vi Gud om tålmodighet og veiledning. Det skjer ingen revolusjon. Men midt i alt det ukjente og vanskelige er Gud der. Det vokser fram en sterk mistanke om at Gud jobber mer inni oss enn gjennom oss. Vi vil så gjerne sende hjem mange spennende historier om alt Gud bruker oss til, men det ser ut til at Gud har andre planer. Det samme spørsmålet dukker opp igjen og igjen: Hvem setter du din lit til? Vi drives tilbake til kjernen: Det er Gud som skal gjøre det! Vår oppgave er å kjenne han og være avhengig av han. Vi må legge ned våre ambisjoner. Vi er hjelpeløse, og det er det vi skal være. «Stol på Herren av hele ditt hjerte.» Bibelsverset har fått ny mening.

Frø

Vi skulle gjøre et eller annet en eller annen gang. Noe med misjon. Noe med å hjelpe andre. Allerede fra barndommen la Gud ned frø i hjertene våre. Noe med Øst-Europa. Noe med de fattige. Tom Erik vokste opp i Våle på Østlandet, med foreldre som hadde omsorg for andre og var opptatt av misjon, og som tok han med flere turer til Polen på ferie. Berit vokste opp litt her og der rundt i Norges land, med foreldre som hadde omsorg for andre og var opptatt av misjon, og som leste bøker med barna om spennende misjonsreiser og bibelsmugling. I Stavanger møttes våre veier i 1997, og det gikk som det måtte gå. Da hadde Tom Erik allerede turnert landet rundt i ett år med Bibel-X-Pressen, en to-etasjes buss, for å gjøre kjent Bibelens budskap. I Stavanger ble vi kjent med OMs skip, da MV Logos II kom og la til ved kaia i byen. Det gjorde inntrykk.

Tro i smått – hvert menneske er viktig

Våre store planer er lagt ned. Det er både en kamp og en frihet. Hver dag må vi be om få se hvert menneske med Guds blikk, og be om muligheter til å dele hans kjærlighet med dem. Vi ser ut av vinduet i tredje etasje der utsikten består blant annet av søppelkasser, og stadig kommer noen innom for å lete etter matrester eller andre brukelige ting. Vi lurar oss ned med matvarer som de kan ta med seg, eller løper ned med en kopp te når en gammel dame graver etter søppel i kulda. Så lite, og så stort. Fordi hvert menneske er viktig for Gud. Vi og barna kjøper poser med mat på butikken og finner mennesker som tigger på gata. De smiler forundret og tar imot, mens vi prøver å si noe om Jesus på rumensk. Vår julegudstjeneste blir å dele ut matposer. En annen gang gir vi litt mer penger enn vanlig til et gammelt menneske som snaut tør å vise at hun tigger, for vi vet at den lille trygden hun får er nesten umulig å leve av. Stopper noen minutter ekstra og kommuniserer med kjærlighet og rumensk – eventuelt bare kjærlighet og kroppsspråk, hvis hun kun snakker russisk. Barna rundt blokkene er ikke alltid så snille. De kjenner ikke Jesus, så de slåss og banner, men de er litt greie også. En av gutta i gata får en barnebibel av oss, og vi ber om at han får være med og forvandle nabolaget. I såpebutikken rundt hjørnet jobber tre unge damer. Utdannelse er for dyrt, så de jobber her fra åtte til åtte hver eneste dag for dårlig lønn. Men smil, blikk, bønner og ord betyr noe. I løpet av året har vi en relasjon – vi, den norske familien, og de, damene i såpebutikken. Når vi reiser får de hvert sitt nytestamente, og jeg får klemmer og smil. Et liv i hovedstaden i Moldova førte til at mange små frø ble sådd, og vi får stole på at Gud vil gi vekst, i sin tid og på sin måte.

Brønner, solsikker og hest og kjerre

Vi flyttet aldri til landsbygda, ikke rent fysisk i hvert fall. Men vårt hjerte ligger nok først og fremst igjen der.

De humpete og støvete veiene tar oss gjennom det bølgende landskapet med skog, sletter, solsikkeåkre og maisåkre. Vi passerer utallige brønner og møter hest og kjerre langs veien. Mur- og trehusene er alt fra velholdte til nærmest å rase sammen, og portene er grønne. På åkrene står mennesker og hakker i jorda for hånd, mens en geit står bundet til en påle i veikanten. De færreste har innlagt vann, og de fleste har utedo. Det er som å tas med tilbake i tid, og det kjennes både godt og vondt. Godt fordi det er så vakkert og tilsynelatende fredfullt, men vondt fordi vi vet at det hele også vitner om et beinhardt liv, og at veggene vi passerer ofte skjuler ensomme, syke, sultne mennesker i skitne hjem. Vi vet at mange barn og eldre er forlatt av de voksne som må reise til utlandet for å få jobb, og vi vet at mange av de voksne som er tilbake drikker mye alkohol for å døyve håpløsheten. Det er her vi vil være. Det er hit vi drar så ofte vi kan, og her treffer vi mennesker vi aldri kommer til å glemme. På godt og vondt.

Vår kjære landsby Panasesti

Jeg kjenner at øynene mine blir enda blankere når tankene vandrer videre til vår hjertelandsby, Panasesti. Menigheten her er vår menighet. Vi kjører i førtifem minutter før vi svinger ned den bratte bakken til grusplassen foran murbygningen som ennå ikke er ferdigbygget. I Moldova bygger de når de har penger og bygger videre når de får mer penger. Dette kirkebygget har kommet langt, for denne menigheten ber, og pengene kommer etter hvert som de trenger. De har bønnemøte hver dag klokka seks om morgenen, og menneskene vi møter her er et vitnesbyrd for oss om at tid i Guds nærvær gir glede, utholdenhet og ny styrke, og får ting til å skje. Søndager er det gudstjeneste, og vi stabler oss sammen på enkle trebenker i kjellerrommet, fordi kirkerommet oppe ikke er ferdig ennå. Damene går i skjørt, mens mennene er kledd i bukse og skjorte.

Gudstjenesten er tilsynelatende ikke så spennende.

Det er lovsang, tale, et vitnesbyrd, kanskje en tale til, og bønn. Vi står når vi ber og sitter når det tales. Vi skjønner sånn passe hva det snakkes om. Det er enkelt, men rommer likevel så mye, og vi kjenner at Gud er her blant disse trofaste menneskene. Det er ikke så rart at barna våre blir litt utålmodige innimellom, men vitnesbyrdet deres er likevel: Det var godt å være der, og vi vil tilbake. Her i denne menigheten har vi følt oss hjemme, og vi har fått tjene dem med tale, sang, barneandakt, fellesskap og bønn. De uttrykker så sterkt at vi har vært til velsignelse for dem, men for oss er det helt motsatt. Pastor Petru og hans barnerike familie har blitt kjære søsken, både for oss og barna, og det var hardt å reise fra dem. Heldigvis skal vi sees igjen. For kristne er det aldri farvel, men alltid på gjensyn, i dette liv eller i himmelen.

Dagsenteret som forandrer landsbyen

Menigheten i Panasesti ønsket å starte dagsenter for barn. OM har mange slike dagsentre rundt om i Moldova, hvor fattige barn kan få leksehjelp, mat og oppmerksomhet, og bli kjent med Jesus. Mange barn har ikke voksne rundt seg som er der for dem, eller har mulighet til å gi dem det de trenger. Livet virker håpløst, og de har heller ingen mulighet til å forandre situasjonen. Ved bønn og arbeid ble drømmen virkelig. En lokal dame og en misjonær fra Tsjekkia har jobbet på dagsenteret den første tiden, med rundt femten barn.

Tom Erik har vært der flere ganger for å hjelpe til og oppmuntre. Berit og barna har også vært der. Det virker kanskje ikke som så mange barn, men det betyr utrolig mye for de som kommer dit. Vi fikk høre et sterkt vitnesbyrd som ble gitt av den lokale skolen: Barna på dagsenteret, de er annerledes! Det fikk dagsenteret offentlig heder for. Jeg kan bare sitere tsjekkeren Honsa: «Arbeidet er ikke lett, men det er så viktig. Disse barna er landets framtid, og jeg vil så inn i dem alt jeg kan.»

Tre barn, snart fire, og en lyspære i taket

Å få komme tett på menneskers liv i Moldova er det største. Vi kjenner spenningen når hele familien sammen med pastor Petru skal få besøke en gravid trebarnsmor, og vi har med mat og noen leker til barna. Det er vinter, og vi kaver oss oppover den bratte, isete bakken. Går langt oppi lia på en slags sti og finner et falleferdig hus der vi banker på. Vi kommer oss alle sammen innenfor teppet som henger innenfor døra. Også veggene på det lille rommet er dekket av mønstrete tepper. Det er vanlig i Moldova for å prøve å holde på varmen. I taket henger en enkel lyspære, og det er eneste strømmen de bruker, ellers blir det for dyrt. Heldigvis får denne familien nå hjelp fra menigheten, og matposene vi kommer med er kjærkomne. Det er rart å se hvordan de kan leve på dette ene rommet i et hus de har lånt. Moren venter sitt fjerde barn, men vi ser ingen glede i ansiktet hennes – hva kan vel hun tilby barna? Mannen hennes reiser mye for å prøve å få noe jobb her og der. Ved kan de samle i skogen, men vi oppdager at den er ganske råttent. Det er vondt og godt å være der.

Jeg tror det er så viktig bare å vise at her er vi, kommet helt fra Norge for å se nettopp deg. Det er noen som bryr seg, og du er ikke glemt! I etterkant sender våre mødre babyklær og varme tepper, og svoger sender penger til ved. Noen har fått det litt bedre, og de har blitt sett.

En matpose til besvær?

Det har gått noen måneder, og Tom Erik kjenner seg nedtrykt. Så mye han ville gjøre som han ikke får gjort. Han hjelper flere ved å være sjåfør for de som skal reise ut til landsbyer og følge opp OMs dagsentre, og de uttrykker stor takknemlighet for det. Flere ganger får han kjøpe matposer på disse turene og blir med pastorer hjem til familier for å oppmuntre, be og gi. Men er det nok? Det føles så lite. En dag er han nok en gang på sjåføroppdrag til en landsby, og igjen benytter han sjansen og spør om pastoren kjenner noen som trenger et besøk og litt mat. Han er ikke vanskelig å be, og snart befinner Tom Erik seg hjemme hos en tobarnsmor med mor og svigermor boende hos seg. Mor er blind og ligger i sengen. Svigermor er også syk, men ikke tilstede.

Mannen er på jobb i Chisinau og har bare råd til å komme hjem en helg i måneden. Tom Erik leverer posen og prater med familien da en dame kommer busende inn. Hun snakker høyt, veiver med armene og virker opprørt. Tom Erik lurer på om han har gjort noe galt, og om det kanskje er nabodama som er sint for at ikke hun har fått mat også. Det viser seg at det er svigermor og hun er ikke sint, men overveldet. Akkurat i dag hadde de brukt opp sine siste penger på medisin og hadde ikke mer penger igjen til mat. Denne morgenen hadde de bedt Gud om hjelp til å skaffe mat – Tom Erik fikk komme med bønnesvaret. Det var en tankevekkende oppmuntring.

Vi får ikke alltid se hva Gud gjør med det vi gir, men det er veldig godt å få se det noen ganger.

Gud, jeg vil gi en symaskin til noen!

En liten drøm vokser fram i meg. Vi vil bo i en landsby, vi vil jobbe på dagsenterer, jeg vil samle mødrene til barna og kanskje kjøpe en symaskin, så kan de lære å sy og kanskje det kan hjelpe dem framover! Drømmen er så virkelig, men virkeligheten blir at vi ikke flytter til noen landsby. Gud, hva gjør jeg nå? Jeg vil gi en symaskin til noen, men nå har jeg ingen å gi den til. Gud, hva vil du? Jeg er skuffet, men symaskinen vil liksom ikke helt slippe taket. På gudstjeneste i Panasesti en søndag har jeg på meg en kjole som svigerinnen min har sydd. En dame i menigheten, Christina, bemerker at hun synes kjolen min er fin, og jeg forteller hvem som har sydd den. Jeg legger også til at jeg ikke er noe flink til å sy selv, men at jeg gjerne skulle vært flinkere. Hun svarer, med et lite sukk, at hun lenge har drømt om en symaskin, men det har hun jo ikke råd til. Hun drømmer om en symaskin, og jeg drømmer om å gi en symaskin til noen! For en herlig gudfeldighet! Jeg sier ikke noe mer, men dagen etter drar jeg og Even til Chisinau for å kjøpe symaskin. En uke senere er jeg spent som en unge når vi skal besøke henne og overlevere symaskinen. Hun blir fullstendig paff, og jeg ber henne skyld på Gud-

for det var hans ide. Nå får jeg vite at de har snakket mye om få tak i en symaskin, og bunken av klær som ligger klar til å sys er stor. Hun har så lyst til å bruke symaskinen på dagsenteret og spør om jeg syns det er greit. Vel, der var symaskinen tilbake til drømmen sin, men i virkeligheten.

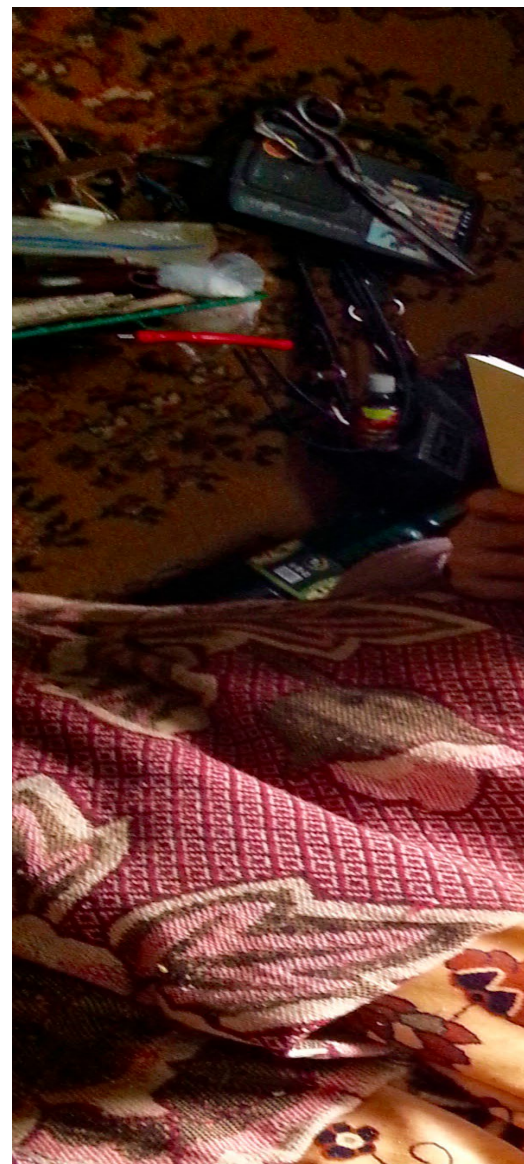
LOVE MOLDOVA!

Navnet til OM Moldovas fire runder med sommerteam – Elsk Moldova! Tiden er inne. Alle OM Moldovas misjonærer er i beredskap, for nå kommer over to måneder fulle av utlendinger, teamturer, evangelisering og landsbybesøk – en tid da Gud får berøre mange mennesker på kort tid gjennom alle som reiser ut. Det er en herlig givende og småkaotisk tid, og alle står på for fullt. Men først et alvorsord fra lederen Eugen: «Husk å ta tid til Gud underveis!» En absolutt nødvendighet. Vi og barna er spente og klare for action, og det er gutta som er først ute: Tom Erik, Sindre og Even skal på to ukers elve-outreach på elva Nistru. Det blir en reise de aldri vil glemme. Tøft og spennende. De får bygge flåte, padle så knærne blir blå, campe i flere landsbyer, holde dagleirer for barn og besøke folk hjemme. Tom Erik får spesielt god kontakt med en gammel mann som sitter igjen med en Bibel i hendene og tårer i øynene. Sindre får minne ei jente på teamet om å be imot sin plagsomme allergi. De ber, går, og på toppen av bakken er formen hennes fin. Even får bruke sin prat glede og sprudlende humor til å holde humøret oppe i teamet.

Håp til Moldovas jenter

Så er det Mina og Berit sin tur. Det er tid for jentekonferanse. Trafficking er et enormt stort problem i Moldova. Jenter, men også gutter, forsvinner fra landet i stort antall.

De er uten håp for fremtiden, og i landsbyene har de også lite kunnskap om farene ved dette. De får kanskje et fristende tilbud om jobb, eller møter en kjekk, ung mann som lover dem gull og grønne skoger. Følgene er fatale. Men OM vil forebygge.

Moldovas jenter skal få vite hvor verdifulle de er, for Gud og andre.

Vite at det er håp, og at Gud har en plan for deres liv. Få den kunnskapen de trenger. Jentekonferansen denne sommeren har dette som mål.

Jeg kjenner at disse jentene berører meg dypt. Mange av dem har allerede opplevd så mye vondt. Disse dagene får jeg se dem og lytte, leke og sette grenser. De virker så vanlige på utsiden, men historiene jeg får høre river meg i hjertet. Jeg får være med og se forandring i mange av dem, be for dem og se tårene trille. Jeg må stole på at Gud vil bære dem, og at det jeg har fått være med på å så vil bety noe. Jeg ber.

Is på senga

Så var det kvinnen med geitemelka. Som familie får vi også være med på en to-ukers Village outreach denne sommeren – vi skal til landsbyer og ha barneleir og besøke folk. På teamet vårt har vi også fått med en annen norsk familie, og vi gleder oss veldig. Den fire timers humpete bussturen tar oss til en landsby i nord, der vi stuper inn på et bønnemøte og blir minnet om lekse nummer en: Ha alltid noe å dele. Bibelens oppfordring om dette har fått ny mening for oss i Moldova. Rett fra bønnemøte til et par timers planleggingsmøte, men endelig kan vi fordele teamet og dra hjem til familiene som har åpnet hjemmene sine for at vi skal ha et sted å sove. Huset vi ankommer er nydelig moldovsk sjarmerende, og vi er den eneste familien som ikke har med oss tolk. Så står vi plutselig her da, under stjernehimmelen en sen sommerkveld i Moldova, mens dette herlige, gamle arbeidsjernet bokstavelig talt løper oss i møte med gjestfrihet. Nå vet vi at i hvert fall vi voksne liker nykøkt geitemelk, og vi får til slutt sove. Dette er det mest moldovske besøket vi har opplevd, og det var til tider overveldende for oss nordmenn med en slik gjestfrihet, men helt herlig også. Store gutten Sindre ble kommandert opp i vaskefatet for å få vasket de skitne føttene sine, og en dag hadde hun varmet vann i timevis for at vi skulle få dusjet hele familien. Vi glemmer nok aldri den kvelden vi listet oss inn i huset i ellevetida, i håp om å slippe å spise enda et måltid på denne tida av døgnet. Vi hadde så vidt fått krøpet raskt opp i sengene da damen i huset kommer styrtende inn uten å banke på. Hun gir oss hver sin kokos-is i senga og begynner å vise oss bilder av familien.

En forvirret gammel dame og en rampete gutt

To mennesker gjorde spesielt inntrykk på oss i løpet av disse ti dagene på outreach. En dag besøkte vi en gammel dame som så ut til å leve alene. Hun virket svært forvirret og visste ikke helt om det var hennes hus. Hun hadde tydelig vondt for å gå, men vi fikk plassert henne på en stol utenfor inngangen. Å få holde den ensomme gamle hånda ga igjen mening til vårt opphold i Moldova. Hun var overveldet over besøket. Vi pratet, ba og sang for henne. Det ble mange klemmer og tårer, og hun er et kjært menneske i våre minner. Lille Maxim vil vi heller aldri glemme. Vi møtte mange barn på barneleirene vi holdt. Det var flott å få være med å dele Guds ord med dem, synge, be, leke masse og overøse dem med tid og kjærlighet. Maxim sugde til seg all kjærligheten og oppmerksomheten fra teammedlemmene disse dagene. Han trengte det. Faren visste ingen hvor var, mor var og jobbet et eller annet sted, han bodde med broren men sov visst på gata innimellom. Maxim var seks år og en skikkelig rampegutt. Til enhver tid måtte en fra teamet fotfølge han så han ikke skulle finne på for mye galt. En gang måtte jeg holde han fast for å stoppe han fra å gå inn et sted han ikke skulle være. Han stivnet helt og ble rasende. Hva gjør jeg nå? Jeg holdt rundt han, så han inn i øynene og sa: «Du er fantastisk! Jeg elsker deg! Jesus elsker deg!» Det var som om han smeltet i armene mine, og smilet hans bredte seg over hele ansiktet. Et fantastisk lite menneske som ikke har fått det han trenger. Vi er ikke der lenger, men ber om at Gud skal fylle det tomrommet.

Smittsomt engasjement

Vi har ofte følt oss små og ubetydelige i Moldova, selv om vi vet at Gud har brukt oss. Så kort tid, så lite gjort, er det lett å tenke. Men stadig har vi blitt overrasket over at vår tid i Moldova har satt spor også i Norge, og at nordmenn i Norge har vært med på å sette spor i Moldova.

Det er så mange som syns det er fantastisk at vi reiste, som syns det har vært så spennende å følge med på nyhetsbrevene våre, som gleder seg over en mulighet til å kunne være med og hjelpe helt konkret med noe. Flere menigheter i vår kommune har engasjert seg, støttet oss, bedt for oss og gitt penger, både til oss og til prosjekter.

Flere har samlet inn penger til kirken i Panasesti, og barneklubben menighetene i Re driver, har misjonsprosjekt til inntekt for dagsenteret i Panasesti. I tillegg har enkeltpersoner gitt gaver til familier og prosjekter vi har opplyst om behov for. Jeg tror mange har opplevd å få være tilstede i Moldova, gjennom oss. Også ikke-kristne er positive og nysgjerrige, og vi får nærmere kontakt med flere mennesker.

Vi takker Gud for disse ringvirkningene som vi ikke helt forutså. Det har ført til en ny mobilisering for misjon i våre egne menigheter i bygda.

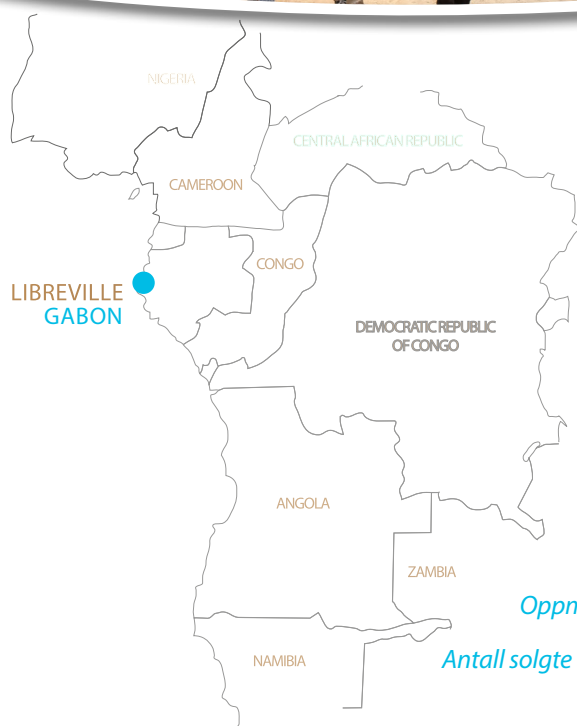

MOLDOVA ER BLANT DE FATTIGSTE LANDENE I EUROPA – KANSKJE DET FATTIGSTE. MANGE LEVER UNDER FATTIGDOMSGRENSEN OG ARBEIDSLEDIGHETEN ER STOR. RUNDT EN MILLION AV MOLDOVAS INNBYGGERE HAR REIST UTENLANDS FOR Å FINNE JOBB. ETTER AT MOLDOVA BLE SELVSTENDIG I 1991, RASTE ØKONOMIEN. DET LILLE LANDET BLE DELT I ET RUSSISK-VENNLIG OMRÅDE (TRANSNISTRIA) OG ET MER EUROPA-VENNLIG MOLDOVA. SAMTIDIG FINNER VI DENNE SPENNINGEN BLANT BEFOLKNINGEN I HELE MOLDOVA. LANDET ER I TILLEGG GJENNOMSYRET AV KORRUPSJON, OG DET SISTE ÅRET HAR DET VÆRT MANGE DEMONSTRASJONER OG POLITISK URO.

THE LOGBOOK

Logos Hope
PORT REPORT
FOR PARTNERS

Gabon strekker seg ut på begge sider av Ekvator. For en stor del av besetningen på Logos Hope som ankom Libreville for første gang, var det en ekstra bonus å kunne krysse over fra én halvkule til en annen med skip. Det fem dager lange besøket hadde et tett program for å få mest mulig ut av det korte oppholdet. Alle aktivitetene hadde temaet "Tro fundert på sannhet".

Libreville,
Gabon
5-9 Aug, 2016

Faktaboks

Antall besøkende: 20.472
Oppmøte på arrangementene: 1.214
Antall solgte bøker: 15.486
Antall solgte bibler og ny-testamenter: 3.507
Utdelt kristen litteratur: 36.700

På tross av at engelsk ikke er særlig utbredt i Gabon og at Logos Hope ikke har så mange fransktalende om bord, ble det bygget gode relasjoner, og Gud virket gjennom de mange utfordringene. Teamet som hadde reist i forveien for å planlegge besøket ble overrasket over å oppdage at statsansatte ville be sammen med dem under møtene med dem. I tillegg fikk de god guiding rundt om i lokalmiljøet av en velinformert og entusiastisk kvinne med gode kontakter. Hennes motivasjon i arbeidet for Jesus var til stor inspirasjon. Her er noen smakebiter fra skipsbesøket i Gabon.

Ren på innsiden

I en landsbygd i utkanten av Libreville ble det gitt opplæring i hygiene, og samtidig understreket at Jesus er den eneste som kan gjøre oss helt rene. Landsbyen har ikke rent vann, og teamet hadde med seg utstyr til å reparere den kommunale vannpumpen, i tillegg til toalettmapper med hygieneartikler til alle innbyggerne.

Noen nysgjerrige barn og mødre hva de skulle tro om disse internasjonale gjestene som kom fra så forskjellige land som Storbritannia, Spania, Karibien, Japan, Kina og Papua Ny Guinea.

Barn holder opp toalettsakene de har fått fra Logos Hope-teamet.

Etter å ha lekt med barna og sunget sanger på både engelsk og fransk, fikk barna se et dramastykke med et evangelisk budskap. Til slutt fikk de opplæring i hvordan de skulle vaske hendene og pusse tennene for å unngå infeksjoner. Det var stor stas å få utdelt egen såpe, tannbørste og et hefte med bibelhistorier. Skipets hjelpetjenesteavdeling donerte også hundre par sko til den lokale menigheten, som vil dele dem ut til barna når de skal begynne på skolen igjen etter sommerferien.

"THEY WERE VERY
EXCITED TO RECEIVE
THEIR OWN SOAP,
TOOTHBRUSH AND
BIBLE STORY BOOKLET."

Daniel Rydell (USA) ledet samlingen "Møt Amerika" – et arrangement om bord på Logos Hope.

Møt Amerika

Det amerikanske flagget vaiet i Libreville under et arrangement der lokalbefolkningen skulle få vite litt mer om den amerikanske kulturen de liker så godt. 275 besøkende gikk om bord for å møte besetningsmedlemmer fra USA. Målet med kvelden var å fremme mellommenneskelig forståelse på tvers av kulturer, i tillegg til å vise gjestene hva evangeliet kan bety i jakten på frihet. Besetningsmedlemmene fra Logos Hope hadde en oppvisning med "line-dance", spilte musikk, leste fra uavhengighetserklæringen og ga en historisk oversikt fra hjemlandet sitt.

Mattradisjoner var en annen post på programmet. Gjestene fra Libreville fikk smake «cookies» og bli med i en pølsepisekonkurranse.

Etter at amerikanske Colin Griffin hadde delt vitnesbyrdet sitt, kom Ludwig fra Gabon opp til ham. Han fortalte at da han satt hjemme og ba før møtet, hadde Gud lagt noen vers fra Bibelen på hans hjerte, og mente dette måtte være spesielt til Colin. Versene bekreftet et kall til en fremtidig tjeneste som Colin hadde lurt på om han skulle gå inn i.

For møtelederen, 20 år gamle Daniel Rydell fra Oregon, var det en lettelse å kunne være åpen om bakgrunnen sin. «Ofte prøver jeg å skjule hvor jeg kommer fra fordi jeg har møtt mange mennesker i forskjellige land som allerede har gjort seg opp en mening om amerikanere, og den er ikke alltid så god. Men i kveld føler jeg meg stolt over å være amerikaner!» sa han.

Kvelden sluttet med at den amerikanske nasjonalsangen ble sunget à cappella. Mange av gjestene ble igjen lenge etter at møtet var offisielt avsluttet for å ta bilder og prate med de nye vennene sine, og noen prøvde seg på amerikanske aksenter – med mer eller mindre hell.

"THE PASSAGE
CONFIRMED
A CALLING INTO
MINISTRY..."

Bønn for nasjonene om bord på Logos Hope.

Hilsener fra lokale besøkende

- Til alle på Logos Hope, jeg vil bare si at dere gjør en flott jobb i verden. Jeg likte omvisningen på skipet veldig godt!. - *Ghislaine Makessi*
- Jeg er overveldet av den flotte visjonen Herren har gitt dere. Fortsett å søke frelse for sjelene. - *Chantal Gbate*
- Jeg satte virkelig stor pris på tiden jeg hadde om bord. Dere bidro på en ekte måte til å styrke Kristi legeme ved å tilby så mange bøker. - *Naylor Noel Mbindi Aninga*

Besetningen på Logos Hope fikk se at folk i Gabon virkelig ønsket kontakt, og de kunne se Gud i aksjon etter hvert som nye vennskap ble knyttet.

Et team gikk ut for å dele evangeliet på gaten i Libreville, og ba om hjelp med språkbarrieren. Noen lokale kristne kom bort og sa de ville bli med og dele ut litteratur. Sammen fikk de lede to unge menn til tro på Kristus.

En blind mann som besøkte Logos Hope ble gledelig overrasket over å få lese hele skipets historie i blindeskrift på en av veggene. Et besetningsmedlem ga ham en lydbok med Bibelen på både fransk og engelsk. Mannen ble overlykkelig for denne gaven – nå kunne han for første gang studere Guds ord hjemme hos seg selv, og ikke bare høre det i kirken.

Be for både denne mannen og alle de andre som ble berørt på en spesiell måte under skipsbesøket i Gabon.

KALLER GUD DEG TIL Å TA SKRITTET UT I MISJONSTJENESTE OG BLI MED PÅ LOGOS HOPE, ELLER TIL Å BIDRA PÅ ANDRE MÅTER TIL Å HOLDE DENNE MISJONSTJENESTEN FLYTENDE OGSÅ I FREMTIDEN? GÅ INN PÅ WWW.OMSHIPS.ORG/OPPORTUNITIES FOR MER INFORMASJON OM HVORDAN DU KAN BLI MED PÅ DETTE STORE TROSPROSJEKTET.

OMSHIPS
INTERNATIONAL
*bringing knowledge,
help and hope*

GI EN GAVE I DAG!

Bidra til at Logos Hope kan
fortsette å seile.
www.omships.org
www.no.om.org

"Gud levende og vi"

TeenStreet er en kristen ungdomsleir med over 3000 ungdommer fra hele Europa.

Hvert år samles ungdommene en uke i Tyskland for å lovsynge, lære og være sosiale med hverandre.

Men hva er det som gjør TeenStreet så spesiell?

Hvorfor kommer ungdommene tilbake år etter år, og hvilke inntrykk sitter de igjen med?

Sander Høyland (17 år) fra Arendal Frikirke har vært med på TeenStreet fem år på rad. Han forteller: Første gang jeg kom til TeenStreet, virket det litt overveldende. Det var tenåringer på alle kanter, og alt virket stort og uoversiktlig. Heldigvis hadde jeg blitt kjent med den norske gruppen på vei til Tyskland og det var en god hjelp. Etter hvert ble vi godt kjent på området og møtte nye mennesker som vi ble kjent med i løpet av uka.

Da vi skulle dra hjem hadde de norske guttene allerede bestemt seg for at vi ville være med igjen året etter.

Etter å ha vært med flere ganger har jeg blitt kjent med folk fra forskjellige land og fått et helt spesielt forhold til de ungdommene jeg har blitt kjent med på TeenStreet. Fortsatt holder vi kontakten og det er helt konge å vite at jeg kommer til å se dem igjen neste år. En av de jeg ble kjent med i fjor besøkte jeg i England i juleferien, og en annen kommer til Norge i år.

Det er utrolig kult å vite at jeg kjenner folk jeg kan besøke i Sverige, England, Frankrike og USA.

Selv om jeg ikke ser de mer enn en til to ganger i året, ser jeg fortsatt på mange av dem som noen av mine nærmeste venner. I løpet av uken går en av dagene alltid med til RAG-race ('Raise And Give'), et veldedighetsløp der alle som har lyst løper eller går i to timer for å

samle inn penger til et prosjekt. På forhånd har man skaffet sponsorer som støtter prrunde eller med et fast beløp, og i år samlet vi inn over 80 000 Euro til et prosjekt blant ungdom i Kosovo.

RAG er en flott måte å bidra til noe større enn seg selv, og jeg har vært med å løpe fire år på rad.

I år hadde jeg et brukket ben og gips opp til midt på leggen og var derfor ikke med, men satser på å komme sterkere tilbake neste år. Det er en utrolig erfaring å være med på RAG race sammen med flere hundre andre som også bruker to timer på å tjene penger til noen som trenger dem mer enn oss. Gøy å være med og veldig inspirerende å se hva man kan få til når man går sammen om et felles prosjekt. Opplevelsene jeg har fått i løpet av en uke i Tyskland hver sommer har vært med på å forme meg som person.

Alt fra bibeltimer med smågruppene og lovsangsmøtene om kvelden, til å se helbredelse og bønnesvar, har vært med på å gjøre Gud levende og virkelig i livet mitt.

TeenStreet har vist meg mer av hvem Gud er og har gjort at jeg har fått en mer definert tro. Jeg har blitt bedre kjent med både Gud og meg selv, og jeg har sett eksempler på hva Gud kan bruke oss som kristne til. Det jeg har opplevd har inspirert meg til å gi livet mitt til Gud på en ny måte, og mitt ønske om å leve for Jesus er noe jeg til dels kan takke TeenStreet for.

TeenStreet er en fantastisk leir full av flotte mennesker, og etter fem år er jeg fortsatt like gira for neste år. TeenStreet er uten tvil sommerens høydepunkt, og hvert år bringer med seg nye opplevelser og nye venner. Jeg har blitt påvirket positivt både sosialt og som kristen gjennom de årene jeg har vært med, og neste år blir første år jeg er med som service team. Jeg gleder meg allerede!

Følg oss på: facebook.com/omnorge/

Velkommen!

til TeenStreet Connection
fra 3 - 5. Februar 2017.

Vi ønsker å samle de norske ungdommene som har vært med på TeenStreet og dem som er interessert i å reise til neste år.

Dette er en flott anledning til å invitere med venner!

Vi gleder oss til to spennede dager sammen med mye moro. For mer informasjon se vår facebook side: TeenStreet OM Norge.

irkelig i livet mitt."

Sander ber for en venn fra England etter kveldsmøtet. Dette møtet kalles «trone rommet» og finner sted hver kveld, uken igjennom. Dette kveldsmøtet er høydepunktet for dagen på TeenStreet.

I forrige nummer av
bladet, under vignetten
«Kirke», sluttet artikkel-
en med
2. Tim. 4:1-2...

“Jeg pålegger deg:
Forkynn ordet...”

Det høres enkelt ut, man bare åpner Bibelen og starter forkynnelsen.

Men, hvor i Bibelen begynner du og hva forkynner du om? Det naturlige svaret er å forkynne om Jesus, men da må du også velge hvilken Jesus du forkynner.

Dette kan høres ut som vranglære, men jeg tror mange kristne og menigheter har delt Jesus inn i tre kategorier:

Jesus i evangeliene som elsket og helbredet, Jesus i brevene som forvandler oss og forventer en hellig livsstil og Jesus i Åpenbaringen som vil dømme oss.

Selv om disse tre karakteristikkene av Jesus er nøyaktige tolkninger av Skriften er det viktig å se på helheten. Utelater man noen av dem ender det i vranglære.

Dette kan høres ut som vranglære, men jeg tror mange kristne og menigheter har delt Jesus inn i tre kategorier: Jesus i evangeliene som elsket og helbredet, Jesus i brevene som forvandler oss og forventer en hellig livsstil og Jesus i Åpenbaringen som vil dømme oss.

Selv om disse tre karakteristikkene av Jesus er nøyaktige tolkninger av Skriften er det viktig å se på helheten. Utelater man noen av dem ender det i vranglære.

I praksis kan det se ut som dette: Du kjenner muligens til menigheter og mennesker som kun fokuserer på en av Jesu egenskaper og glemmer de andre.

Enten fokuserer de på Jesus som elsket syndere og ikke dømte noen, eller på Han som forventet en hellig livsstil, eller Han som kommer for å dømme.

De som fokuserer på Jesus i evangeliene har en tendens til å bruke kjærlighet og aksept som nøkkelord.

De sier vi skal elske og akseptere alle uten fordømmelse; at Jesus ikke dømte noen og derfor bør ikke vi gjøre det heller.

De hevder gjerne at de som fokuserer på Jesus i brevene og Åpenbaringen er fordomsfulle fordi de dømmer folk og bruker ord som «synd».

De som fokuserer på Jesus i Åpenbaringen legger ofte vekt på "vend om eller gå bort" i forkynnelsen og blir lett vurdert som fanatikere og ikke regnet med av de to andre gruppene.

Det triste med disse tre gruppene er at de ikke er uriktige, men ufullstendige. Deres oppfatninger om Jesus stemmer; det er det de ikke tror som gjør at det hele blir feil.

Sannheten er at Jesus i evangeliene, Jesus i brevene, og Jesus i Åpenbaringen er den samme Jesus. Han var (og er) kjærlighet og godtar alle, Han ønsker en hellig livsførsel og forventer forandret liv, og Han vil komme igjen for å dømme oss alle.

Så, hvordan forkynner man Ordet rett? Forkynn hele Ordet. Lær menigheten at selv om Jesus spiste sammen med syndere, tolererte han ikke deres synd. Slik Han reagerte på kvinnen grepet i ekteskapsbrudd ("gå bort og synd ikke mer") er den samme måten Han ville svart på mange av problemene med synd i dagens menigheter.

Han ville sagt "stopp, det er synd". Hjelp folk å forstå at kanskje grunnen til at Jesus ikke "dømte" da Han vandret på jorden var fordi det ikke var hans oppdrag på den tiden. Likevel, Jesus kalte konsekvent menneskene til omvendelse. Folk trenger også å lære at brevenes undervisning er like viktig for den kristnes livsstil som evangeliene.

Du kan ikke sitere Joh. 3:16 og glemme Rom. 3:23. Selv om Jesus var sammen med syndere, vil Jesus som den Hellige Ånd formane oss til å unngå synd, til å være hellige!

Konklusjon: Vi må forstå at den Jesus som ble født i en krybbe og tilga dem som korsfestet ham på korset vil komme tilbake for å dømme alle mennesker. De som er født på ny vil bli reddet fra straff og dom, og de andre vil tilbringe evigheten i helvete.

Derfor må dagens menighet forstå at evangeliene, brevene og Åpenbaringen er alle en del av den samme pakken og må sees på som en helhet! Hvis vi ignorerer deler av den, gir det en helt feilaktig forståelse av Jesus, og hvis vi ikke forstår Jesus rett, kan vi heller ikke følge eller forherlige ham rett.

Church Relation Director OM-Norge

DAVE MCKISSICK

Transit Challenge - En utfordring

Marie Helene Berglihn Bøe er 20 år og bor i Kristiansand. Hun er nettopp kommet hjem fra seks måneder på team og skriver:

Da jeg fikk muligheten til å dra på en seks måneders tur hvor hovedfokus var å være med Gud og bli mer kjent med Han og meg selv, sa jeg selvfølgelig ja! Jeg har aldri angret et sekund!

Jeg fikk dra rundt i Europa i nesten seks måneder og oppleve så mange forskjellige mennesker, som alle lever så forskjellige liv.

Jeg ble en del av et team sammen med fire andre jenter: Lois fra Frankrike, HyeJi fra Sør-Korea, Leah fra USA og Malelo fra Canada.

e ng for livet

Det begynte med en kjempefin, ny-asfaltert vei opp et nydelig fjell, og like fint å kjøre ned på den andre siden... helt til asfalten tok slutt og vi kom på en grusvei.

Vi tenkte at: "ja ja, de har sikkert ikke asfaltert denne delen."

Dette var den andre varsellampen, og ikke lenge etter kom den tredje: GPS 'en ville at vi skulle svinge til høyre og der var det bare skog. Ingen vei hadde noen gang gått til høyre der.

Jeg satt foran sammen med Leah som kjørte. Vi så på hverandre og bestemte oss for å svinge til venstre i stedet. Hadde vi snudd hadde vi mistet tre timer.

Burde vi snudd? Ja, helt sikkert. Men vi fortsatte. Og fortsatte.

Vi kjørte gjennom noen små landsbyer med bare et par mennesker som satt ute og nøt den varme sola.

Vi kokte.... med vinduene på vidt gap... Etter hvert ble veien så humpete og smal at vi ikke kunne snu. Vi kjørte i 10 km/t og ba (høyt) inni oss for hver meter, for hver hump vi måtte over.

Vi kjørte på denne humpete veien i tre(!) timer. Rett før vi skulle opp en liten bakke til en annen grusvei som vi håpet ville føre oss til en bedre vei hørte vi 'Pssssssssss' fra bakhjulet... Joda, vi hadde punktert...

Leah så på meg og sa, "vi kan vel bare fortsette? Eller kanskje ikke?"

Hun skjønte vel like godt som meg at, nei, vi kunne ikke forsette. Hun klarte

Turen startet i Tyskland hvor vi møtte hverandre og lederne våre for første gang, og her begynte treningen. Vi visste fremdeles ikke hvilke land vi skulle til, eller hva vi skulle gjøre. Lederne fortalte hva som kanskje skulle skje, men på dette tidspunktet visste ikke de heller den eksakte reiseruta.

Det endte med tjeneste i Frankrike, Spania, Moldova, Bosnia, Makedonia/Hellas, Serbia og Nederland, før vi hadde debriefing i Tyskland og avsluttet med Transform-konferansen i Spania.

Når jeg tenker tilbake på turen, og tenker på det villeste som skjedde er det

uten tvil dette: Albania.

Nei, vi jobbet ikke der, vi skulle bare kjøre gjennom, men WOW for en tur det ble!

Marerittet: Bilproblemer i ukjent land, uten peiling på hvordan en skal fikse bilen. Det skjedde.

Vanligvis hadde vi to sjåførere, men akkurat nå var Malelo en tur hjemme i Canada. Dermed hadde vi bare en sjåfør, på en reise som ville ta mange timer.

GPS 'en sa at den har funnet en snarvei.

Det var den første varsellampen vi valgte å overse, for vi trykket: Ja!

å kjøre til toppen av bakken, før hun stoppet bilen.

Det sekundet vi stoppet kom det en minibuss rundt svingen.

Vi fikk satt på nødblinden i en fei, de bremsset, men stoppet ikke.

Leah åpnet døren og vinket, og heldigvis stoppet de.

Bussen var full av kvinner, barn og menn.

Dette var midt i Albania og ingen av dem snakket engelsk, men med litt tegnspråk og vifting med armene skjønte de hva som var galt.

De neste 20 minuttene sto vi jentene og så på mens de slet med å bytte hjulet. Etterpå dro de videre uten å ville ta imot pengene vi ville gi dem.

11 kilometer senere var vi på hovedveien, og der holdt vi oss resten av veien til Makedonia!

Når jeg ser tilbake kan jeg se hvordan Gud tok marerittet og snudde det til noe han velsignet, og viste meg hvordan han er der og passer på. Og at den jobben vi gjør for ham er viktig, og Han plasserte oss akkurat der, i det øyeblikket, av en grunn.

Dagen etter kom, ikke uventet, men helt annerledes enn jeg hadde trodd!

Når jeg ser på verden i dag er det så mange som trenger vår hjelp, som ikke har et hjem, som bor i telt fordi hjemmet deres ikke eksisterer lengre.

Og når jeg tenker på at jeg, som kommer fra Norge, får muligheten til å hjelpe flykninger; men også til å hjelpe venner, familie og menighet hjemme til å forstå hva som egentlig skjer.

Vi dro fra Makedonia, over grensen til Hellas, til den største "frie" leiren, Idomeni. Og med fri mener jeg at det ikke var politi som styrte der. Eneste grunnen for denne leiren var at Makedonia hadde stengt sine grenser. Flykningene hadde valget mellom å snu og dra tilbake eller bli der og sette opp teltene sine. I februar, da grensen stengte, var det 12.000 mennesker der. Da vi kom var det rundt 3000, veldig mange var barn.

“JEG HÅPER DEN GNISTEN KAN VOKSE OG GRO INNI DEM OG BLI TIL ET GODT OG LANGT FORHOLD MED GUD!”

For meg var denne opplevelsen så mye større enn jeg noen gang ville trodd! Jeg hadde sett så mange saker om dette på nettet, og hørt hvordan flykningene bare skaper problemer, men i stedet fikk jeg oppleve noe helt spesielt. Jeg fikk sett mennesker som var redde for fremtiden.

Jeg fikk sett mennesker som ikke hadde noen ting, de hadde nesten ikke noe overhodet, det eneste de hadde var usikkerhet. Men de gav oss tiden sin. De delte det lille av kaffe de hadde med oss, de delte det de hadde av mat. Ingen kan si at menneskene vi møtte var slemme eller dårlige mennesker, de var noen av de mest fantastiske menneskene jeg har møtt i hele mitt liv! Flykningene hadde ingen svar på hva som vil skje i fremtiden, men de brydde seg om akkurat det lille øyeblikket vi fikk ha sammen. Det handlet ikke en gang om det vi hadde med oss av mat til dem. Det viktige var at vi satt der. Lyttet, pratet, lo og lekte med barna. Det var godt å vite at vi kunne være et lys i deres liv, at vi kunne gi dem en gnist av Guds kjærlighet.

HJELP TIL ... I MOLDOVA

Vil du være med å gi?
Konto : 3000.14.81009
Merk : 'MOLDOVA FIREWOOD'

Malemester
Bjarne Andreassen tlf: 91 58 60 70
Tømmerstø, Kristiansand
maling/tapetsering/gulvlegging/sliping

Vår Visjon

Den siste tiden har vi i OM Norge jobbet med en ny strategiplan for de neste fem årene. Vi lengter spesielt etter å se menigheter utrustet og mobilisert for misjon, og har spurt oss selv: Hvordan kan OM være med å utruste mennesker for verdensmisjon og samtidig være med å velsigne menigheter? Da var det ideen om ettåringsprogram i Norge begynte.

Operasjon Mobilisering Irland har i flere år tatt imot ungdommer fra hele verden til et disippeltreningsprogram kalt «Immersion». I løpet av ett år bruker de 25% av tiden til opplæring på OM-basen. De resterende 75% av året tjenestegjør ungdommene i menigheter for å hjelpe med ungdomsarbeid, barnearbeid eller etablere en utadrettet tjeneste i lokalmiljøet. Ettåringene blir kjent med Bibelen, vokser i sitt personlige bønneliv, blir kjent med sine åndelige gaver og tent for evangelisering. Samtidig ønsker vi at de skal få et hjerte for verdensmisjon som vil vare livet ut. Vi drømmer om å se noe av dette i OM Norge, og har allerede begynt å se på hva vi kan lære av OM i Irland.

Når vi har besøkt menigheter og snakket med pastorer har vi sett mer av hva som er deres behov. Flere av menighetene har kommet med tilbakemelding om at de ønsker hjelp til ungdomsarbeid, starte opp Alpha kurs eller hjelp med barnearbeidet. Vår drøm er å kunne assistere menighetene med det behovet de måtte ha. Vi tror den lokale menigheten er Guds primære instrument for å dele evangeliet med verden, og ønsker samarbeid med menigheter for å forkynne evangeliet og gjøre alle folkeslag til disipler. Sammen kan vi styrke hverandre og nå ut med evangeliet både lokalt og globalt.

Samtidig ønsker vi å fortsette å utruste og sende ut misjonærer til hele verden, fortelle om utallige utreisemuligheter innenfor OM og dele historier om hva som skjer ute på feltene. Vi vil fortsette å utruste ungdommer gjennom TeenStreet til å bli kjent med Jesus og hans plan for hver enkelt sine liv. Vi planlegger også å ta imot korttidsteam til Norge, som kan være med å dele evangeliet i samarbeid med menigheter.

Men hvor skal vi begynne? Vi må ta noen modige steg i tro. Det begynner med det første steget. Vil du være med å jobbe for å nå denne visjonen i Norge? Vi ønsker å invitere deg til å være en del av dette. Vi trenger folk som ber for dette, flere medarbeidere og økonomiske støttepartnere. **Er du med?**

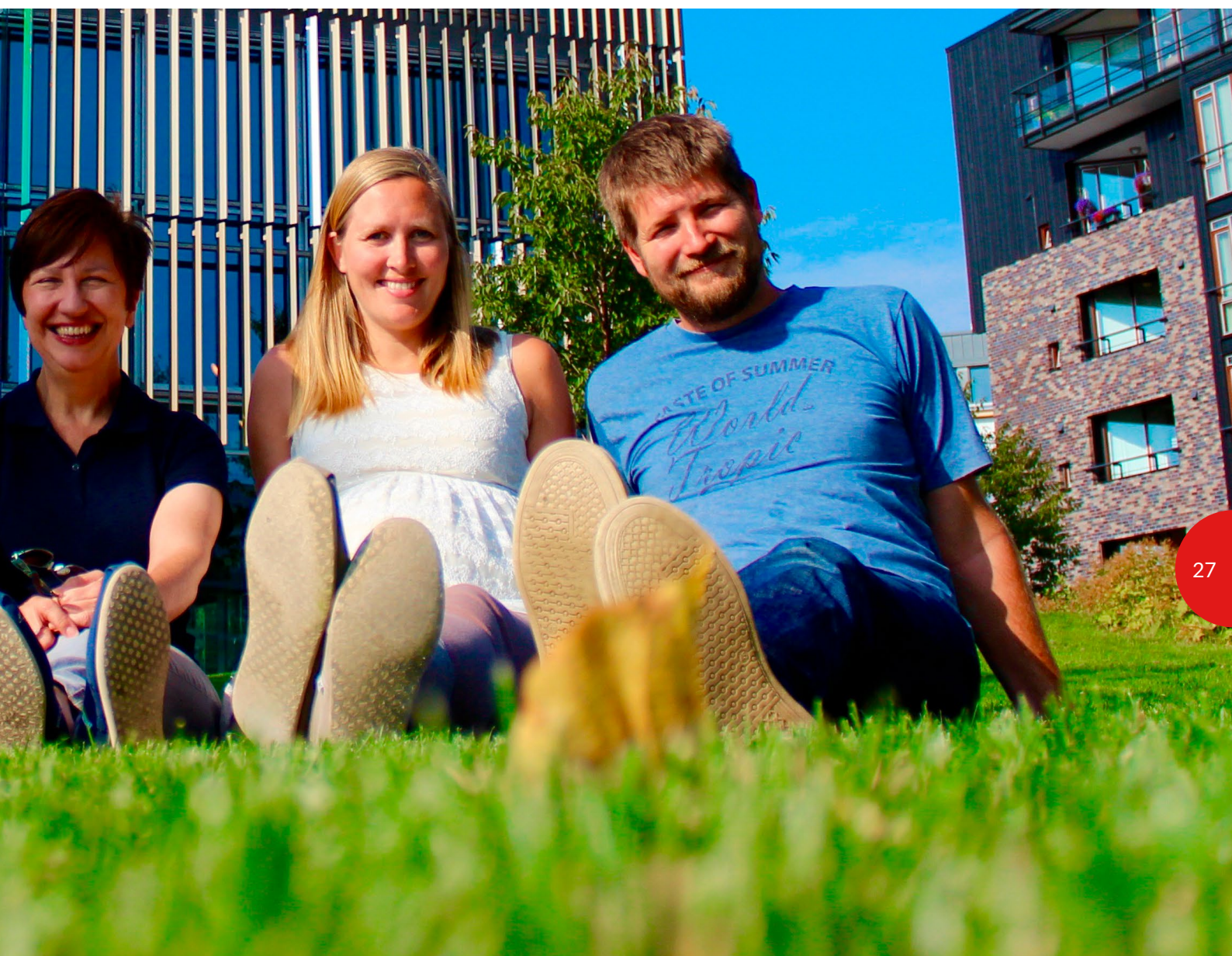

Visjon: (langtidsmålet)

Vi ønsker å se levende fellesskap av Jesus-troende blant de minst nådde folkeslagene.

Strategi: (hvordan vi vil nå visjonen)

Sammen med menigheter ønsker vi å mobilisere, utruste og trene mennesker for verdensevangelisering lokalt og globalt.

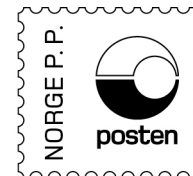
© 2016 Operasjon Mobilisering Norge

Tangen 11, 4608 Kristiansand

Telefon 380 99 765

info.no@om.org

www.no.om.org

Transit Challenge team 2015

Misjonærer søkes for langtid

Finance/Financial Development Manager

Norway

Mathematics Instructor

Zambia

Navigational Officer of the Watch

Logos Hope

Sports Ministry - Ice Hockey Players

Russia

Caterer (MDT South Africa)

South Africa

English Teacher & Church Planter

Czech Republic

Misjonærer søkes for korttid

Transit Challenge

- European Travelling Team

Wed 1 Feb 2017 to Sun 16 Jul 2017

Hungary

STEP program

Logos Hope - STEP 1 2017

Tue 6 Dec 2016 to Mon 13 Mar 2017

Logos Hope

Off The GRID NZ - 02

Off The GRID is 40 Days of:

- Mentoring & Discipleship
- Media Fast & Leadership Training

Mon 13 Mar 2017 to Fri 21 Apr 2017

New Zealand

Mer Info : info.no@om.org www.no.om.org Telefon 380 99 765